

- 7) Sager om mortifikation af dokumenter, servitutter, brugsrettigheder og grundbyrder, jfr. § 477.
- 8) Ægteskabssager, jfr. § 448.
- 9) Faderskabssager, jfr. § 456 a, stk. 1 og 2.
- 10) Sager om umyndiggørelse og lavværge-mål, jfr. kap. 43.
- 11) Sager om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse, jfr. kap. 43 a.
- 12) Sager om prøvelse af beslutning om adoption uden samtykke, jfr. kap. 43 b.
- 13) Private straffesager, jfr. § 725, for så vidt der ikke påstås højere erstatning end 100.000 kr.

§ 226. Ved landsretterne behandles:

- 1) Sager, der ikke i medfør af § 225 er byretssager.
- 2) Sager om prøvelse af afgørelser truffet af et ministerium eller en central statslig klageinstans, der har den øverste administrative kompetence til at træffe afgørelse i sager mellem det offentlige og private. Dette gælder dog ikke de i § 225, nr. 11 og 12, nævnte sager.

Stk. 2. Parterne kan vedtage, at sager, der efter stk. 1 er landsretssager, skal behandles ved byret.

§ 227. Byretten kan efter begæring af en part henvise de i § 225, nr. 1-3, 5 og 13, nævnte sager til behandling ved landsret, såfremt:

- 1) Sagen er af principiel karakter,
- 2) sagens udfald kan få væsentlig betydning for andre end parterne,
- 3) sagen har særlig indgribende betydning for en part,
- 4) sagen rejser af eller mod en offentlig myndighed eller institution,
- 5) sagen rejser spørgsmål om anvendelse af fællesmarkedsret eller fremmed ret eller
- 6) sagen efter indhentet udtalelse fra landsretten findes mest hensigtsmæssigt at kunne behandles i forbindelse med en anden sag, der verserer ved landsretten.

Stk. 2. Begæring om henvisning til landsret efter stk. 1 skal så vidt muligt fremsættes i 1. retsmøde eller, såfremt sagen forberedes skriftligt, før skriftvekslingens slutning. Retten kan dog i særlige tilfælde henvise sagen efter en begæring, der fremsættes senere, men dog inden domsforhandling er begyndt.

Stk. 3. Afgørelse af, om sagen skal henvises eller ikke, træffes ved kendelse. En kendelse, hvorved sagen efter stk. 1 henvises til landsret, kan ikke indbringes for højere ret.

§ 228. Sagens værdi bestemmes efter påstanden i stævningen. Omfatter påstanden flere krav fra samme part, er sagens værdi den samlede værdi af disse krav. Renter, sagsomkostninger og værdien af en modydelse, hvoraf et krav måtte være betinget, medregnes ikke.

Stk. 2. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et ubestemt antal gange, beregnes værdien ved at multiplicere ydelserne pr. år med 10. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et bestemt antal gange, beregnes værdien ved at multiplicere ydelsen pr. gang med antallet af gange, ydelsen skal betales. Værdien kan dog ikke overstige ydelserne pr. år multipliceret med 10. Er ydelserne ikke af samme størrelse, lægges ydelserne for det sidste år inden sagens anlæg til grund for beregningen.

§ 229. Kan sagens værdi ikke bestemmes på grundlag af påstanden i stævningen, men angår sagen dog krav af økonomisk værdi, skal sagsøgeren anslå værdien så nøjagtigt som muligt. Om fornødent ansætter retten værdien ved et skøn.

§ 230. Udvides påstanden i en sag om krav af økonomisk værdi, der er anlagt ved byret i henhold til § 225, nr. 1, ud over den i denne bestemmelse nævnte grænse, kan retten ved kendelse henvise sagen til fortsat behandling ved landsretten, medmindre parterne vedtager byretsbehandling, jfr. § 226, stk. 2.

Stk. 2. Kendelse, hvorved byretten efter stk. 1 henviser sagen til landsret, kan ikke indbringes for højere ret.

§ 231. Ændres påstand eller anbringender i en sag, der er anlagt ved landsret, således at sagen efter reglerne i § 225 skulle behandles ved byret, vedbliver landsretten med at være kompetent. Det samme gælder, hvis enkelte dele af sagen, der hver for sig ville høre under byret, udskilles til særskilt behandling eller påkendelse efter § 253.